

[Ministeren for skatter og afgifter]

giften sættes så forholdsvis lavt som sket – til 50 kr. – svarende til afgiften af den årlige renteudgift på et forbrugslån på ca. 2.000 kr.

En eventuel bundgrænse på 500 kr. ville svare til afgiften af den årlige renteudgift på et forbrugslån på ca. 20.000 kr.

Jeg kan dog ikke se, at begrundelsen for afgiftsbundgrænsen på 50 kr. nødvendigvis samtidig skulle gælde som argument for, at selv pensioneringskonti med et samlet indestående under 500 kr., der er omkostningsbelastende for pengeinstitutterne, ikke skulle kunne hæves.

De nævnte bestemmelser i loven er en konsekvens af en politisk aftale, og jeg ser intet grundlag for at søge loven ændret.

Spm. nr. S 1053

Til *justitsministeren* (21/4 87) af:

Lenger (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke retningslinjer der gælder for driften af de butikker, der findes i landets fængsler, samt hvilken kontrol der føres med prisfastsættelsen?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles, fordi det er en almindelig opfattelse blandt fanger i landets fængsler, at priserne i anstaltens butikker ligger højere end uden for fængslerne.

Når problemet rejses over for fængselsmyndighederne, lyder svaret, at det er svært at motivere lokale handlende til at drive en sådan lille butik i fængslet.

Dette er sikkert rigtigt, men efter min mening er det ikke nogen naturlov, at butikken absolut skal drives af private. Den kunne f.eks. drives af det offentlige, idet der jo – bortset fra Dahlgaardudvalget – ikke er nogen, som mener, at fængslerne skal give overskud. Dette kunne sikre, at fangerne ikke behøver at betale mere for et pund kaffe end vi andre. Fangerne skal jo trods alt arbejde en hel dag for at få råd til et pund kaffe.

Svar (4/5 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I hovedparten af anstalterne er butikssalg til de indsatte forpagtet ud til en af de lokale købmænd. Det er normalt, at det i forpagtningskontrakten er aftalt, at det nær-

mere omfang af varesortimentet aftales med anstalten. Forpagterne forpligter sig endvidere til at sælge varerne til normale butikspriser eller samme priser, som er gældende i hans egen forretning, herunder også særlige tilbudspriser.

På flere anstalter er der nedsat et butiksudvalg med repræsentanter for anstaltens ledelse og de indsatte. Dette udvalg påser og fører kontrol dels med vareudbud, dels med priserne.

Det må på denne baggrund antages, at prisniveauet generelt ikke er højere end i almindelige lokale købmændsforretninger. Det bemærkes, at der ikke altid er mulighed for at føre de samme lave rabatter og tilbudspriser, som kan tilbydes i store butikskæder.

Monopoltilsynet foretog i 1984 en sammenligning af prisforholdene i forskellige kiosktyper, herunder DSB, hospitaler og fængsler, med udgangspunkt i fængselskioskernes varesortiment (Pris-information nr. 4 af 6. april 1984). Det fremgår, at de gennemsnitlige normalpriser i fængselsbutikkerne for de fleste varer ligger tæt op ad supermarkedernes priser. Denne konstatering antages at være begrundet i de forpagtningskontrakter, der er indgået, hvorefter forpagteren forpligter sig til at føre samme priser, som er gældende i hans egen forretning.

En uformel arbejdsgruppe i direktoratet undersøger i øjeblikket bl.a. de gældende butiksortninger i fængslerne. Arbejdsgruppen har tillige til opgave at overveje, om der i lyset af bl.a. indførelse af selvforplejning i overensstemmelse med betænkning nr. 1058-1986 om arbejde, undervisning og fritid bør etableres anstaltsdrevne butikker, eller om driften af disse fortsat primært bør forpagtes ud til private forretningsdrivende.

Spm. nr. S 1055

Til *kirkeministeren* (21/4 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er en person, der melder sig ud af folkekirken, også automatisk fri for at betale statskat til kirken, eller vil det aldrig være muligt at undgå at skulle betale til de udgifter, som Kirkeministeriet forvalter til blandt andet præstelønninger m.v.?«

Begrundelse